

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **Zrůstek a partneři, v. o. s.**, IČO: 25589644,
se sídlem Doudlebská 1699/5, 140 00 Praha 4,
jako insolvenčního správce dlužníka ČKD PRAHA DIZ, a. s., IČO:
00565997,
se sídlem Kolbenova 942/38a, 190 00 Praha 9 – Vysočany,
zastoupené advokátem JUDr. Ing. Michaelem Šefčíkem,
se sídlem náměstí Republiky 53, 530 02 Pardubice,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2017, č. j.: 48091/17/5200-11433-700284,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Stručné vymezení věci**

1. Žalobkyně, jednající na účet dlužníka společnosti ČKD PRAHA DIZ, a. s. (dále jen „dlužník“), se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl její odvolání proti platebnímu výměru na úrok z prodlení vydaným Specializovaným finančním úřadem (dále jen „správce daně“) podle § 252 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).
2. Správce daně vydal dne 27. 4. 2017 platební výměr na úrok z prodlení, kterým vyrozuměl dlužníka o předpisu úroku z prodlení na dani z příjmu právnických osob č. j. 70856/17/4300-12712-106270, za zdaňovací období roku 2016 v celkové výši 223 303 Kč (dále jen „platební výměr“). Tento úrok byl předepsán do evidence na osobní daňový účet dlužníka do dne 1. 7. 2016. Úrok z prodlení se týkal pozdě uhrazených záloh na dani z příjmu právnických osob splatných ke dni 15. 3. 2016 a 15. 6. 2016 ve výši 5 181 300 Kč.
3. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 2. 6. 2016 bylo s dlužníkem zahájeno insolvenční řízení, které je vedeno Městským soudem v Praze pod sp. zn. 99 INS 13278/2016. Dne 9. 9. 2016 rozhodl soud o úpadku dlužníka a dne 28. 6. 2017 byl na majetek dlužníka prohlášen konkurz. V insolvenčním řízení je za dlužníka oprávněn vystupovat insolvenční správce, kterým je žalobkyně.

II. Argumentace žalobkyně

4. Žalobkyně v podané žalobě nejprve podrobně popsala dosavadní průběh daňového i insolvenčního řízení. K tomu zejména uvedla, že správce daně uplatnil přihláškou evidovanou pod č. P450 v insolvenčním řízení (kromě jiných) i pohledávku vůči dlužníkovi na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2016. V rámci této přihlášky však k této pohledávce neuplatnil úroky z prodlení, které jsou příslušenstvím daně podle § 2 odst. 5 daňového řádu. Proto se dle žalobkyně jedná o pohledávku, ke které se v insolvenčním řízení nepřihlíží a nemůže být uspokojena ve smyslu § 173 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon). Žalobkyně z toho dovodila, že pokud nemohou být vyčíslené úroky z prodlení uspokojeny, protože je za dané situace nelze zákonně vymáhat, neexistuje ani důvod pro vydání napadeného rozhodnutí.
5. Za stěžejní vadu napadeného rozhodnutí žalobkyně označila závěr žalovaného, že zadržování nadměrných odpočtů DPH nijak nesouvisí s platebním výměrem, a že převedení nadměrných odpočtů DPH na úhradu jiných daňových nedoplatků je standardním postupem. Žalovaný se však nikterak nezabýval skutečností, že dlužník neměl možnost své prodlení s úhradou daně z příjmů právnických osob odvrátit z důvodu, že správce daně svými exekučními postupy znemožnil dlužníkovi hradit daně. Dle žalobkyně je nutno tuto skutečnost reflektovat přesto, že dle § 252 odst. 2 daňového řádu vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení. Správce daně dle žalobkyně nejdříve dlužníka zcela ekonomicky paralyzoval (obstavil mu účty a zadržoval mu nadměrné odpočty na DPH), což způsobilo prodlení s úhradou daně za období roku 2016, následně pak vydal platební výměr, kterým fakticky umožnil pozdější vymáhání úroků z prodlení, jejichž vznik sám způsobil. Takový postup považuje žalobkyně za libovůli, správci daně nesmí být umožněno, aby prodlení daňového subjektu nejdříve způsobil, a následně činil kroky k vymáhání takto uměle vytvořeného úroku z prodlení. Jelikož daň a její příslušenství, včetně úroku z prodlení, lze vymáhat jen na základě exekučního titulu ve smyslu § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu, správce daně tak učinil úkon k vytvoření podmínek pro pozdější vymáhání úroku z prodlení po skončení

insolvenčního řízení [§ 109 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona], ačkoliv ke vzniku prodlení došlo v důsledku předchozí nezákonné činnosti správce daně. Výsledek insolvenčního řízení však dle žalobkyně je zatím nejasný, proto se domáhá zrušení nejen napadeného rozhodnutí žalovaného, ale též platebního výměru.

6. Žalobkyně na závěr dodala, že si je sice vědoma, že tyto námitky neuplatnila v rámci odvolání proti platebnímu výměru (*uplatnila je v odvolání proti jiným platebním výměrům správce daně na jiné daně, o kterých zdejší soud rozhodoval ve věci vedené pod sp. zn. 9 Af 10/2018 – pozn. soudu*), avšak žalovaný měl tyto skutečnosti při rozhodování o odvolání zohlednit v důsledku § 114 odst. 3 daňového řádu.
7. Žalobkyně navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i platební výměr správce daně.

III. Argumentace žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že platební výměr na úrok z prodlení mohl přezkoumávat pouze v rozsahu splnění podmínek k uplatnění úroku a způsobu jeho výpočtu. Podle § 252 daňového řádu je pro vznik povinnosti k úroku z prodlení relevantní to, zda byla příslušná daň uhrazena ve lhůtě splatnosti, či nikoliv. Úrok z prodlení přitom vzniká přímo ze zákona, jde o objektivní povinnost, a platební výměr na úrok z prodlení má proto pouze deklaratorní charakter. Tuto skutečnost žalobkyně vůbec nereflektuje. Pokud jde o způsob počítání výše úroku z prodlení, tato pravidla stanoví zákon a daňovým orgánům nenáleží prostor pro správní uvážení, či zohlednění okolností, které vedly k prodlení s úhradou daně. Prakticky jde o matematický výpočet. Platebními výměry 1 a 2 byla žalobkyně (*žalovaný měl zjevně na mysli dlužníka – pozn. soudu*) vyrozuměna o předpisu úroku z prodlení, který vznikl v době před rozhodnutím o úpadku, tj. před 9. 9. 2016.
9. Dále žalovaný nesouhlasil s námitkou, že se v řízení o odvolání neřídil § 114 odst. 3 daňového řádu, přičemž odkázal na bod [24] napadeného rozhodnutí, kde je to výslovně uvedeno. Dodal přitom, že v odvolacím řízení nevyšly najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti, které by mohly mít vliv na výrok rozhodnutí. Pokud měla žalobkyně na mysli argumenty, které uvedla teprve v žalobě, jsou dle žalovaného z hlediska platebního výměru na úroky z prodlení irelevantní.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. O věci rozhodl bez jednání, za podmínek daných § 51 odst. 1 s. ř. s.
13. Soud nejprve ověřil, zda jsou splněny podmínky řízení v dané věci, neboť žalobkyně vystupuje jako insolvenční správce společnosti, na jejíž majetek byl prohlášen dne 9. 9. 2016 konkurs. K tomu soud konstatuje, že žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou, neboť podle § 249 odst. 1 insolvenčního zákona je k podání žaloby nebo jiného návrhu k vymožení nároku dlužníka včetně jeho zajištění, který se týká majetkové podstaty, po prohlášení konkursu pouze insolvenční správce [k tomu srov. též judikaturu

Nejvyššího správního soudu (NSS), zejména rozsudek ze dne 13. 7. 2005, čj. 1 Afs 55/2004-94, 713/2005 Sb. NSS, a dále shodně rozsudky ze dne 30. 10. 2014, čj. 7 Afs 181/2014-41, a ze dne 2. 7. 2015, čj. 9 As 280/2014-43, bod 40].

14. V dané věci se nejedná ani o případ, který presumuje § 140c a § 141a insolvenčního zákona, tj. případ, kdy by s ohledem na účinky rozhodnutí o prohlášení konkursu na majetek dlužníka nemohlo být vedeno soudní řízení správní, neboť dle judikatury NSS se tato ustanovení na soudní řízení správní z povahy věci nevztahují (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 7. 2018, čj. 4 As 149/2017-121, č. 3767/2018 Sb. NSS). Tyto skutečnosti ostatně ani nebyly mezi stranami sporné.
15. Soud při posuzování věci vyšel z následující právní úpravy:
16. Podle § 252 odst. 1, 2, 6 daňového řádu v rozhodném znění *daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. (2) Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti. (6) Správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.*
17. Soud z obsahu spisového materiálu, jakož i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zjistil, že žalobkyně v průběhu daňového řízení nezpochybňovala existenci, dobu trvání, ani výši úroku z prodlení na příslušné dani, nečiní tak ostatně v podané žalobě. Z toho je zřejmé, že nezpochybnila naplnění ustanovení § 252 odst. 1, 2, 3, 6 daňového řádu. Namítá však, že exekučními postupy správce daně a zadržováním nadměrných odpočtů na DPH došlo k tomu, že žalobkyni bylo znemožněno hradit své závazky, včetně daňových. Tím, že správce daně platebním výměrem předepsal úrok z prodlení, učinil krok směřující k umožnění exekučního vymáhání úroku z prodlení, jehož vznik neměl možnost ovlivnit. Za zkrácení na právech považuje to, že žalovaný na místo toho, aby platební výměr zrušil, potvrdil jej.
18. V obecné rovině soud k postupu správce daně podle § 252 daňového řádu ve shodě se žalovaným uvádí, že v odvolacím řízení ve věci platebních výměrů na úrok z prodlení lze přezkoumávat pouze naplnění podmínek uplatnění úroku a způsob jeho výpočtu, neboť podle citovaného ustanovení § 252 daňového řádu je pro vznik povinnosti uhradit úrok z prodlení relevantní otázka, zda byla uhrazena daň nejpozději v den její splatnosti. Úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona, platební výměr na úrok z prodlení má tak pouze deklaratorní povahu, neboť pouze osvědčuje existenci povinnosti uhradit úrok z prodlení. Zákonodárce výslovně stanoví, jakým způsobem se úrok z prodlení počítá a správce daně, ani žalovaný při jeho výpočtu nemá prostor pro správní uvážení a zohlednění skutečností, které mohly vést k prodlení s úhradou daně, neboť povinnost hradit úrok z prodlení je povinností objektivní, nezávislou na subjektivních důvodech, pro které se tak stalo. Uvedené vyplývá i z předchozí právní úpravy daňového řádu (§ 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a důvodové zprávy k nyní platnému daňovému řádu - zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád), z nichž je zřejmé, že ačkoliv se výše úroků z prodlení odvíjí či vzniká přímo ze zákona při splnění zákonem stanovených podmínek, o předpisu úroku správce daně vyrozumí daňový subjekt platebním výměrem, z něhož musí být patrné, za

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

jaké období a z jakého nedoplatku na dani je úrok počítán a jeho výše. Z podstaty tohoto institutu plyne, že platební výměr má deklaratorní charakter, jeho vydáním není založena povinnost hradit úrok z prodlení, neboť ta je založena přímo zákonem, resp. úrok z prodlení nabíhá při splnění zákonných podmínek, a v okamžiku jejich splnění je také úrok z prodlení splatný. Ačkoliv je tato platební povinnost založena přímo zákonem při splnění zákonem stanovených podmínek, účinky vůči daňovému subjektu se projeví až řádným oznámením platebního výměru. Proti platebnímu výměru o sdělení výše úroků je přípustné odvolání podle § 109 daňového řádu. Z povahy věci však plyne, že v něm může daňový subjekt brojit pouze tvrzením, že daň uhradil včas, že počet dnů prodlení byl odlišný, než správce daně v platebním výměru uvedl, anebo že je končená suma úroku numericky jiná.

19. K tomu soud dále uvádí, že pokud má daňový subjekt starší daňové nedoplatky, ale na jeho osobním daňovém účtu mu vznikne přeplatek, resp. zaevidovaná úhrada, daňový řád s touto situací počítá, zejména v ustanovení § 152, který upravuje pořadí úhrady daně, přičemž podle odstavce 4 tohoto ustanovení v jednotlivých skupinách podle odstavců 1 - 3 se úhrada daně použije nejdříve na splatné daňové pohledávky s dřívějším datem splatnosti.
20. Z uvedeného je patrna zřejmá neopodstatněnost žalobní námitky žalobkyně, která považovala za stěžejní vadu žalobou napadeného rozhodnutí závěr o tom, že zadržování nadměrných odpočtů DPH nijak nesouvisí s napadeným platebním výměrem a o standardnosti postupu tyto převést na úhradu jiných daňových nedoplatků. Žalovaný se totiž, jak bylo shora uvedeno, takovými okolnostmi ani zabývat nemohl, neboť žalobkyni pouze „sdělil“ výši úroku z prodlení, kterou však nemohl ovlivnit, neboť splatnost úroku počíná dnem, v němž jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, kdy způsob výpočtu úroku taxativně stanoví zákon. Důvody, které vedly žalobkyni k nedostatku finančních prostředků a nesplacení daně, z níž úroky vznikly, tj. subjektivní důvody, vzít v úvahu nemohl. Uvedené platí i pro tvrzení žalobkyně, že se do prodlení s úhradou daně dostala v důsledku exekučních postupů správce daně.
21. Lze tak shrnout, že platebním výměrem byla žalobkyně vyrozuměna o předpisu úroku z prodlení, který vznikl v době před rozhodnutím o úpadku žalobkyně, tj. že tento úrok byl předepsán na osobní daňový účet do 8. 9. 2016, když o úpadku žalobkyně bylo rozhodnuto dne 9. 9. 2016. Postupem správce daně a žalovaného podle § 252 daňového řádu tak k dotčení na právech žalobkyně nedošlo, neboť byl v souladu se zákonem.
22. Soud nevešel ani související žalobní námitku, podle které žalovaný nepostupoval podle ustanovení § 114 odst. 3 daňového řádu, neboť opak je pravdou.
23. Z obsahu spisového materiálu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud ověřil, že správce daně evidoval u žalobkyně, resp. dlužníka ČKD Praha DIZ, a. s., nedoplatky na daních, včetně předmětné daně, tyto však dlužník v průběhu daňového řízení, ani žalobkyně v podané žalobě nezpochybňovali. Jestliže dlužník po splatnosti své daňové povinnosti neuhradil, vznikly mu úroky z prodlení. Správce daně neměl povinnost vydat platební výměr na úroky z prodlení, neboť ty vznikají ze zákona. S ohledem na stav osobního daňového účtu však správce daně postupem podle § 252 odst. 6 daňového řádu žalobkyni vyrozuměl o výši úroku z prodlení, když o tom, že úroky z prodlení vznikly nezaplacením daně včas, neměl správce daně žádné pochybnosti a jiné nesprávnosti nebo nezákonnosti v řízení najevo nevyšly. K tomu soud připomíná, že předmětem řízení o této žalobě není přezkum zákonnosti postupu správce daně v jiných daňových řízeních, na

která žalobkyně poukazuje (zadržení odpočtu DPH, daňová exekuce), ani zákonnost vyměřené daně, z níž úroky z prodlení vznikly. Předmětem soudního přezkumu by mohlo být pouze tvrzení žalobkyně, že daň uhradila včas, že je počet dnů prodlení jiný, než správce daně v platebním výměru uvedl, a že konečná suma úroků numericky neodpovídá. To však žalobkyně v podané žalobě neuplatnila, resp. tyto skutečnosti nerozporovala.

24. Pro úplnost se soud vyjadřuje i k tvrzení žalobkyně v úvodu žaloby (kde popsala průběh daňového řízení), že žalobou napadené rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno, neboť úroky správce daně neuplatnil v insolvenčním řízení.
25. Podle § 173 odst. 1 věta první a druhá insolvenčního zákona v relevantním znění účinném do 30. 11. 2017, stanoví, že *věřitelé podávají přihlášky pohledávek u insolvenčního soudu od zahájení insolvenčního řízení až do uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím o úpadku. K přihláškám, které jsou podány později, insolvenční soud nepřihlíží a takto uplatněné pohledávky se v insolvenčním řízení neuspokojují.*
26. Ustanovení § 170 upravuje v písmenech a) až f) taxativní výčet nároků a jejich příslušenství, které nelze uspokojit v žádné formě řešení úpadku dlužníka, a který nemůže být výkladem ze strany insolvenčního soudu nebo správce zužován nebo rozšířen. Pod písm. a) a b) toto ustanovení uvádí *a) úroky, úroky z prodlení a poplatek z prodlení z pohledávek přihlášených věřitelů, vzniklých před rozhodnutím o úpadku, pokud přirostly až v době po tomto rozhodnutí, b) úroky, úroky z prodlení a poplatek z prodlení z pohledávek věřitelů, které se staly splatné až po rozhodnutí o úpadku.* Následkem uplatnění takového nároku je, že insolvenční správce takovou pohledávku nezařadí do seznamu přihlášených pohledávek, který je podkladem pro přezkumné jednání (§ 189).
27. Soud k tomu ze spisového materiálu, jakož i žalovaného rozhodnutí ověřil, že dlužníkovi vznikla povinnost platit zálohy na daň z příjmů právnických osob roku 2016 splatné do 15. 3. 2016, a do 15. 6. 2016, a to ve výši $\frac{1}{4}$ poslední známé daňové povinnosti. Výše jedné zálohy činila 5 181 300 Kč (vypočtena na základě řádného daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2014, která byla vyčíslena na 20 724 963 Kč). Dlužník tuto daň do konce zálohového období (do 1. 7. 2016) neuhradil. Dle informací z veřejně dostupného insolvenčního rejstříku (<https://isir.justice.cz>) soud zjistil, že insolvenční soud v usnesení o prohlášení úpadku dlužníka ze dne 9. 9. 2016, čj. MSPH 99 INS 13278/2016-A-77, vyzval ve výroku IV. usnesení k přihlášení svých pohledávek, a to ve lhůtě 2 měsíců ode dne rozhodnutí o úpadku, tj. ve lhůtě do 9. 11. 2016. Z předloženého spisu a veřejně dostupného insolvenčního rejstříku vyplynulo, že správce daně uplatnil přihlášku svých pohledávek v insolvenčním řízení dne 8. 11. 2016 pod č. 450, jejíž kopii soudu doložil, tedy ve lhůtě pro přihlášení pohledávek. Pod bodem 54 této přihlášky uvedl odhad pohledávky z úroků z prodlení k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2016 ve výši 223 303 Kč, kterou posléze doložil dne 20. 6. 2017 platebním výměrem. Tvrzení žalobkyně je tak vyvráceno, neboť správce daně úroky spolu s dalšími pohledávkami řádně a včas uplatnil, tím se staly součástí souboru pohledávek, které jsou nyní předmětem insolvenčního řízení (resp. konkursu). Z insolvenčního rejstříku soud ověřil v protokolu o přezkumném jednání ze dne 26. 6. 2017, čj. MSPH 99 INS 13278/2016 – B-178, že pohledávky Specializovaného finančního úřadu (správce daně) se nebudou přezkoumávat, což dle přílohy tohoto protokolu zahrnovalo též pohledávku uplatněnou pod bodem č. 54 (viz příloha k protokolu z přezkumného jednání ze dne 26. 6. 2017, čj. MSPH 99 INS 13278/2016 – B-181, str. 85, bod 450.54).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

28. Ustanovení § 242 až 245 daňového řádu dále upravují podmínky vztahu mezi daňovým řízením a insolvenčním řízením.
29. Podle § 243 odst. 1 tohoto zákona *po zahájení insolvenčního řízení lze daňové řízení zahájit a v celém daňovém řízení pokračovat, s výjimkou daňové exekuce, kterou lze nařídit, avšak nelze ji provést, pokud insolvenční zákon nestanoví jinak.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku nevzniká k daňové pohledávce, která není pohledávkou za majetkovou podstatou, úrok z prodlení.*
30. Podle § 109 odst. 1 písm. c) věty první insolvenčního zákona *výkon rozhodnutí či exekuci, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka, jakož i jiný majetek, který náleží do majetkové podstaty, lze nařídit nebo zahájit, nelze jej však provést.*
31. Z těchto ustanovení vyplývá, že zahájení insolvenčního řízení nijak nebrání tomu, aby bylo daňové řízení zahájeno, či vedeno, anebo aby byl zahájen nebo nařízen výkon rozhodnutí či exekuce, avšak se společnou podmínkou, že (daňovou) exekuci, resp. výkon rozhodnutí nelze provést. Použitím těchto ustanovení na projednávanou věc to jinými slovy znamená, že nic nebránilo tomu, aby správce daně pokračoval v daňovém řízení s dlužníkem, tj. aby vydal platební výměr, avšak s tím omezením, že nemohl po dlužníkovi mimo insolvenční řízení jakkoliv vyměřené nedoplatky na dani vymáhat (což odráží podstatu logiky institutu insolvenčního řízení, které slouží zejména k tomu, aby byly pohledávky všech přihlášených věřitelů uspokojeny v jediném řízení z existujícího majetku dlužníka). Lze přisvědčit žalobkyni, že pokud by správce daně nebyl uspokojen na svých pohledávkách v plné výši v rámci insolvenčního řízení, může správce daně podat návrh na výkon rozhodnutí, pokud zjištěnou neuspokojenou pohledávku dlužník nepopřel (viz § 312 odst. 4 insolvenčního zákona), za předpokladu existence platného exekučního titulu. V tomto řízení ovšem nelze správci daně vytknout, pokud svou přihlášku pohledávek (včetně pohledávky na úrok z prodlení na příslušné dani) řádně a včas uplatnil a snažil se tak o uspokojení svých pohledávek v rámci řízení, které je k tomu primárně určeno.
32. Obdobně soud uvážil ve věci sp. zn. 9 Af 10/2018.

V. Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, žalovanému žádné náklady přesahující míru jeho obvyklé činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu na nákladech řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na hlavní straně jeho internetových stránek www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 30. dubna 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu